

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 652/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED] zastúpených JUDr. Rudolfom Fajbikom, advokátom, Dobšinského 14, Banská Štiavnica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/66/2025 z 28. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. novembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7Cdo/66/2025 z 28. augusta 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť (v časti výroku II o odmietnutí dovolania) a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať im náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vo veci samej vystupovali v procesnom postavení žalovaných v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v odstránení steny (múru), ktorá sa nachádza v stavbe so súpisným číslom [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED], patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľov. Predmetná stena mala prekryvať elektromerové rozvádzače a určené meradlá, cez ktoré je zabezpečovaná distribúcia elektriny do jednotlivých bytov situovaných v susediacej

nehnutelnosti. Predmetné neodkladné opatrenie nariadil Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 7C/67/2024-80 z 9. júla 2024 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

3. O opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 11Co/109/2024-163 z 19. decembra 2024 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) svojím výrokom I potvrdil výroky I a II uznesenia okresného súdu, výrokom II sťažovateľov poučil, že proti žalobcom v 1. rade až 4. rade môžu podať žalobu o určenie, že nie sú povinní umožniť dodávku elektriny do bytov [REDACTED] bytového domu. Ďalej výrokom III zmenil uznesenie okresného súdu (v jeho výroku III) tak, že sťažovateľom uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom v 1. rade až 4. rade náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a výrokom IV uložil sťažovateľom zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcom v 1. rade až 4. rade v rozsahu 100 % aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovatelia podali dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Namietali, že rozhodujúcou skutkovou okolnosťou je, či za nimi postavenou stenou sa v čase zamurovania nachádzali elektromery a rozvádzače, prípadne, či ich odstránili oni alebo niekto iný. Namietali odôvodnenie odvolacieho súdu, podľa ktorého uvedená skutočnosť nie je pre posúdenie dôvodnosti návrhu relevantná, keď odvolací súd za podstatné považoval samotné zamurovanie otvorov. Podali aj návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia v dovolacom konaní.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením (v prvom výroku) zrušil uznesenie krajského súdu vo výroku I v rozsahu potvrdenia výroku II uznesenia okresného súdu, vo výrokoch III a IV a uznesenie okresného súdu vo výrokoch II a III a vec v zrušenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Druhým výrokom dovolanie podané proti uzneseniu krajského súdu proti jeho výroku I v rozsahu potvrdenia výroku I uznesenia okresného súdu odmietol. Odmietnutie dovolania odôvodnil tým, že poukázal na špecifickosť inštitútu neodkladného opatrenia, že zákonná lehota (30 dní) na rozhodnutie súdu neumožňuje vykonať riadne dokazovanie a nariaďovať pojednávanie. Poukázal na to, že nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie. Uviedol, že argumentácia odvolacieho súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia pre potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami. Následne priamo s poukazom na jednotlivé časti rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu uzavrel, že tieto sťažovateľom logicky a zrozumiteľne vysvetlili, prečo dospeli k záveru o opodstatnenosti požiadavky žalobcov, že títo si uplatnili zjavne oprávnený prostriedok na ochranu svojho práva na zákaz zásahov do užívania vecí v ich vlastníctve cez požiadavku odstránenia trvajúcich následkov zásahu v podobe znemožnenia dodávky elektrickej energie do ich bytov, zamurovaním otvorov v stene ich nehnuteľností, v ktorých sa nachádzali elektromerové rozvádzače a meradlá nevyhnuté pre zabezpečovanie distribúcie elektriny, s následkom sťaženia, obmedzenia, prípadne až znemožnenia predmet svojho vlastníctva riadne užívať (§ 126 Občianskeho zákonníka). Uzavrel, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie má všetky zákonom vyžadované náležitosti podľa § 393 CSP. Poukázal na to, že krajský súd v dôvodoch rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo v danom prípade zhodne s prvoinštančným súdom dospeli k záveru o naplnení predpokladov na nariadenie neodkladného

opatrenia, že prihliadol na princíp opodstatnenosti, efektívnosti a proporcionality inštitútu neodkladného opatrenia.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sťažovateľa namietajú, že neexistoval dôvod na odmietnutie ich dovolania. Argumentujú, že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi, ktoré predložili. Podľa nich je napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Nestotožňujú sa so záverom najvyššieho súdu, že rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu sú zákonné, zrozumiteľné a presvedčivé, že sa súdy vysporiadali s podstatnými a rozhodujúcimi skutočnosťami. Podľa sťažovateľov dovolací súd v napadnutom uznesení nezaujal stanovisko ku konkrétnym rozporom v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré uviedli v dovolaní (vo vzťahu k existencii zariadení – elektromerov a rozvádzačov v bytovom dome v čase rozhodovania súdu).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne tak aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (I. ÚS 106/2023). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

9. Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (I. ÚS 41/2023). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľov.

10. Zároveň ústavný súd pripomína, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú

aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov (IV. ÚS 428/2025).

11. Ústavný súd v medziach svojich právomocí vykonal prieskum napadnutého uznesenia, aby posúdil jeho ústavnoprávnu udržateľnosť s poukazom na sťažovateľmi uplatnené námietky (ktoré sa sústredili primárne na jeho namietanú arbitrárnosť a nedostatočnosť odôvodnenia).

12. S odvolaním sa na závery odôvodnenia napadnutého uznesenia (primárne body 14 až 22 napadnutého uznesenia) ústavný súd uvádza, že dovolací súd v napadnutom uznesení v prvom rade (aj s poukazom na tam uvedenú relevantnú judikatúru ústavného súdu) jasne a dostatočne určito poukázal primárne na samotný účel, resp. cieľ inštitútu neodkladného opatrenia a v tejto súvislosti aj na zákonné špecifiká tohto inštitútu. V tejto súvislosti primárne ústavný súd poukazuje (aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov o ne/existencii zariadení – elektromerov a rozvádzačov v bytovom dome v čase rozhodovania súdu) na uvedené závery, že pri uplatnení tohto inštitútu sa nevykonáva „riadne“ dokazovanie. Dovolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na závery uvedené v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 294/2020 zo 4. augusta 2020. Následne v bode 21 napadnutého uznesenia najvyšší súd konkrétne poukázal na jednotlivé časti rozhodnutí súdov nižších inštancií a na základe toho argumentoval, že nimi predstretá argumentácia je dostatočná a odôvodňujúca nimi prijaté závery. Relevantným spôsobom sa tak venoval posúdeniu sťažovateľmi predostretej otázky týkajúcej sa namietaného nedostatočného odôvodnenia.

13. Vo vzťahu k v ústavnej sťažnosti predostretej argumentácii sťažovateľov, ktorou vyjadrovali v zásade aj svoj nesúhlas so samotnými (vecnými) závermi obsiahnutými v napadnutom uznesení, ústavný súd dáva do pozornosti, že už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľov už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov.

14. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia preto ústavný súd musí konštatovať, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné, najvyšší súd dal relevantné odpovede, prečo podané dovolanie v časti odmietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia ústavný súd nevzhladol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľmi označených práv. Nie je ho možné označiť za arbitrárne, jeho závery za svojvoľné či ústavnoprávne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu